

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Richarda P. do rozsudku krajského soudu v České Lípě ze dne 25. října 1919, jímž uznán byl vinným zločinem zprznění dle § 128 tr. z. mimo jiné z těchto

důvodů:

Po stránce materiální namítá zmateční stížnost, že obžalovaný, dotknuv se těla děvčete (osmileté Anny K.) na stehně, náhle se vzpamatoval a upustil dobrovolně od dalšího trestního jednání i úmyslu, takže prý mu nelze přičísti ani trestný pokus. Avšak stížnost je na omylu. V daném případě jde — jak již správně uvedl naříkaný rozsudek — o tak zvaný kvalifikovaný pokus, totiž o jednání, které by sice mohlo býti pokusem zločinu dle § 127 tr. z., které však vykazuje již všechny zákonné známky jiného, a to dokonaného činu (§ 128 tr. z.), takže dobrovolné upuštění od činu ve směru § 127 tr. z. v době, kdy je jiný čin dle § 128 tr. z. již dokonán, nemůže zrušiti trestnost činu již dokonaného. Pokud uplatňuje stížnost dle č. 10 § 281 tr. ř., že zjištěné jednání obžalovaného, i kdyby bylo trestné, by zakládalo pouze přestupek dle § 516 tr. z., jest rovněž neodůvodněna. Jeť zjištěno, že se obžalovaný dotkl k ukojení svých chťíčů obnaženého přirození děvčete mladšího než 14 let, že tedy pohlavně zneužil těla nedospělé ženské osoby, jak předpokládá § 128 tr. z., neboť již pouhé ohmatávání pohlavního ústrojí dětí dlužno pokládati za pohlavní zneužití bez ohledu na to, bylo-li dosaženo pohlavního ukojení čili nic.

Čís. 164.

Pojem domácí krádeže (§ 463 tr. z.) jest omeziti pouze na krádeže věcí, které náležejí členům rodiny a nelze jej vztahovati na krádeže věci cizích, nalézajících se v držení neb uschování členů rodiny.

Dlouhotrvající vzdálenost, třebaš nedobrovolná, vylučuje ze členství v domácnosti.

(Rozh. ze dne 20. března 1920, Kr I 623 19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Ervína B. a jeho otcovského opatrovníka Františka B. do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 19. listopadu 1919, jímž obžalovaný Ervín uznán byl vinným zločinem krádeže dle §§ 171, 173, 174 II c) tr. z. mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost uplatňuje důvody zmatečnosti č. 9 c) a 10 § 281 tr. ř. Dovozuje, že obžalovaný Ervín B. odňal věci, uvedené v rozsudečném výroku, z držení svého bratra Waltra B., žijícího s ním ve společné domácnosti, že se tedy jedná o krádež mezi sourozenci, pro kterouž jest lhůstojno, komu věci náležejí vlastnický. Dobrodiní § 463 tr. z. řídí prý se dle poměru pachatele k držiteli věci, nikoliv k majiteli. To prý vyplývá

ze znění § 171 tr. z., který klade váhu na bezprávné odnětí věci z držení, nikoliv z vlastnictví osoby třetí. Také úmysl pachatelův směřoval prý v daném případě k odnětí věci z držení bratrova, aniž pachatel uvažoval o tom, komu věci náležejí. Poněvadž hlava rodiny, František B., nepodal návrh na potrestání pachatele, není zde potřebné obžaloby k stíhání tohoto obžalovaného (č. 9 c) § 281 tr. ř.). Stížnost jest na omylu. Výjimečného ustanovení § 463 tr. z. lze použít jen tenkrát, byli-li manželé nebo příbuzní tam jmenovaní sami okradeni nebo zpronevěrou poškozeni, poněvadž jen v tomto případě lze mluvit o krádeži nebo zpronevěře mezi (»unter«, »zwischen«) členy rodiny a poněvadž také ustanovení § 463 tr. z., že k potrestání dojde jen na žádost hlavy rodiny, poukazuje na to, že zmíněného dobrodiní jsou účastna jen trestná jednání, která poškozují rodinu, nebo jednotlivé její členy, nikoliv osoby třetí. Dlužno proto omezit pojem domácí krádeže a věci, které náležejí členům rodiny, tedy na krádeže spáchané ke škodě těchto osob, a vyloučit věci cizí, nalézající se v bytě v držení neb uschování jednotlivých členů rodiny. V přítomném případě jest zjištěno, že věci Ervínem B. odcizené náležely vlastnický jeho strýci Josefu B., který je nyní v ruském zajetí, nikoliv jeho bratrovi, a ze seznání obžalovaného jest patrné, že o tomto stavu věci věděl. Stížnost má dále za to, že i kdyby se jednalo o krádež mezi Ervínem B. a jeho strýcem Josefem B., bylo by dlužno ji posuzovati jako krádež v rodině, poněvadž prý Josef B. žil před nastoupením vojenské služby ve společné domácnosti s pachatelem, své věci tam zanechal a přes nucený pobyt ve vojenském zajetí nutno ho i nadále pokládati za člena domácnosti. Slovem sourozenci § 463 tr. z. dlužno rozumět nejen bratry a sestry, nýbrž i strýce a synovce. Stížnost není v právu. Především zjišťuje rozsudek, že majitel odcizených věcí Josef B. byl v době spáchání krádeže v zajetí a tudíž nežil v této době s obžalovaným ve společné domácnosti. Žil-li ve společné domácnosti před tím, nerozhoduje, ostatně toho rozsudek ani nezjišťuje. Než i kdyby tomu tak bylo, vylučovala by ho dlouho trvající vzdálenost, třebas nedobrovolná ze členství v domácnosti, která pojmově předpokládá život společný, co do bytu a stravy, byť i občasné přerušovaný. Pokud jde o kruh osob, na něž se vztahuje dobrodiní § 463 tr. z., dlužno vykládati výjimečný tento předpis dle povahy věci přísně (extensivní výklad byl zakázán již dekretem dvorské kanceláře z 20. listopadu 1817, č. 1387 sb. z. s.) a vyloučiti z něho příbuzné vzdálenějšího stupně, žijící ve společné domácnosti. V daném případě byla krádež spáchána na strýci, tedy na osobě, která nestojí k pachateli v tak blízkém poměru příbuzenském, jaký má na mysli § 189 tr. z., a dlužno proto posuzovati krádež dle příslušných ustanovení prvního dílu trestního zákona jako zločin, poněvadž jsou zde předpoklady zločinné skutkové povahy. Důvod zmatečnosti č. 9 c) není odůvodněn.

Čís. 165.

Nezáleží na tom, byl-li tísni ve smyslu § 174 I. c) tr. z. postižen přímo vlastník ukradeného předmětu; stačí, že jí postižen byl dočasný jeho držitel.

(Rozh. ze dne 20. března 1920, Kr II 201/19.)